

XUT!

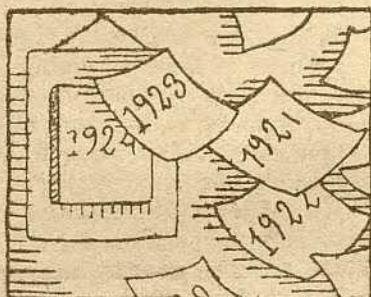
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER NOU, 45

ANY II — NUM. 58
BARCELONA, 27 DESEMBRE 1923

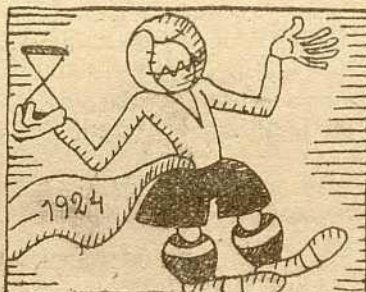
APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

Año nuevo, vida nueva,
y por ser cabeza de año,

conocedores del paño,
rimamos para que llueva.

Un año sí, otro también,
víctimas de nuestro engaño,
nos damos el parabién
confiando en el nuevo año.

Mas éste llega juncal
y tatarcando un fado;
aquí un «faut» i allí un «panal»,
lo hace igual que el pasado.

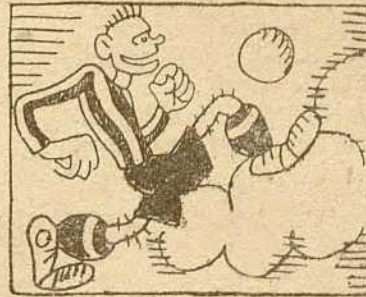
Crean algunos que Cros
al llegar el año nuevo
volverá a encontrar su forma
moviendo gran enrenuevo.

Otros pobres engañados,
aunque en cantidad exigua,
esperan bien asentados
que inauguren la «Manigua».

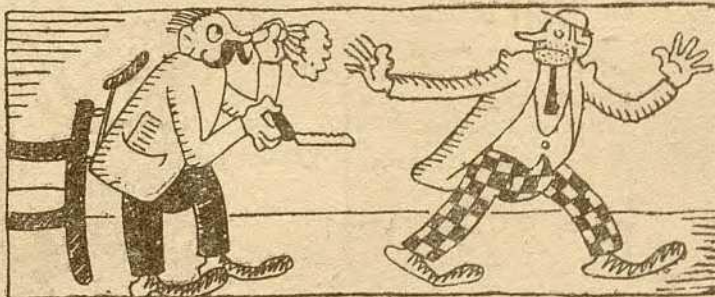
Algunos, aunque muy pocos,
creen que el «Sans» surgirá
y que a los que son sus «cocos»
con ímpetu arrollará.

De Sami esperan los más
brutales revelaciones,
que haga «driblings» con el nas
y pases con los tacones.

El señor Rosich, formal,
se da un golpe de raspall
y jura ser imparcial
mirándose en el mirall.

Mas, a éstos y a otros más
el XUT! con razón objeta:
«Mañana me afeitarás,
porque hoy no estoy de veta.»

FELICITACIONS

Amb tot i posar un rètol a la porta de la nostra Redacció que diu «No se dan anguillas», durant aquests dies hem rebut més de cent dècimes desitjant-nos unes bones festes.

En copiarem unes quantes entre les més interessants, perquè els nostres llegidors puguin jutjar:

«Siempre fiel, siempre constante, luchando con lo imposible, aspirante de «probable» y a punto de ser «posible». En los tiempos que corremos, cuando hay tanta competencia, en pago de mis desvelos acudo humilde a vucencia. Y en fiesta tan señalada, cuando rebosa el contento, os desea dichas mil vuestro delantero-centro

CROS.»

«Llueva, truene o haga frío, sea invierno o sea estío, siempre encontraréis junto al pal vuestro portero Pascual. Bueno, amable y servicial, tildado de perezoso, cuando Platko va a Bilbao yo me convierto en coloso.

Vengan gallos y capones, butifarras y pernil, que os felicita el portero de casa de los diez mil.

PASCUAL.»

«Me habéis siempre escarnecido, de continuo ultrajado; me he visto tan aburrido, que casi me he mareado. Por dondequiera que vaya me persigue el semanario: me recitan vuestros versos detrás del confesionario. Si fumo puro, ¡ay de mí!, caso a Piera, y ¡santo cielo!, ¿qué tendré, pobre de mí, que ya no me queda pelo? Sed piadosos conmigo el día de Navidad, y por la misa del gallo mandadme un capón plomat.

MOSÉN LLETUGA.»

«Resúene el ámbito a impulsos de taponos de xampany; hoy es del Señor el día i tal día farà un any. Angeles y serafines proclaman la Nochebuena; vengan nieblas y turrones y olvidemos nuestras penas. Y en día tan señalado

os pido de corazón un título nobiliario de marqués, conde o barón.

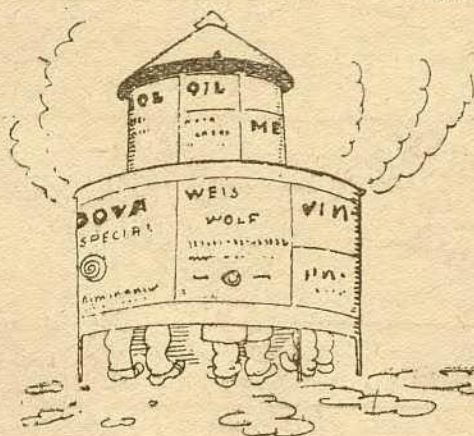
CARDONA.»

Si volguéssim publicar-les totes, estaríem un any fent sortir XUTS! extraordinaris, i no en sortiríem. A tots els que ens han enviat dècima els contestem amb la següent:

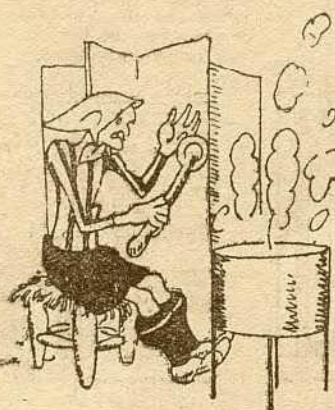
«Lanza en ristre y cara al viento, sin miedo a ningún pavero, el XUT! remueve la farsa del tinglado futbolero. Si alguien rellisca, ¡a las tres! ¡Muera la llei de l'embut! ¡Tan si és traïdor com pagès, qui gemega ja ha rebut! Que es Navidad, ¡que lo sea! Que es Año Nuevo, ¡mejor! ¡Si la fiesta es señalada, se pega con más ardor! De pavos, capons i neules hay durante todo el año, y la Redacción del XUT! de sobras conoce el paño.»

En Dova, en Quirova, en Qui-coff-Plongeon, La Bruixa, en Cuscunilles, en K. Melo i el Mosso encarregat de la cacera de puces, felicitan a usted las Pascuas de Navidad.

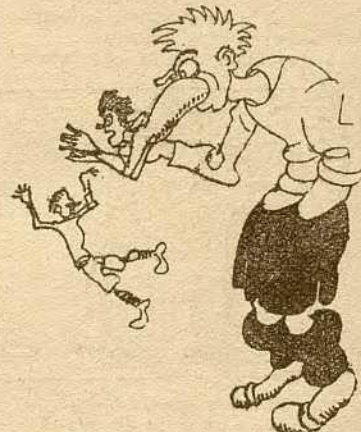
ELS NOSTRES HOSTES

Les basses de Budapest

El «Sz. A. K.»

L'«Sparta», de Praga

Una arribada discreta, o no "somos" ningú

—Cuscunilles — em va fer l'Amo.—Avui arriben els de Bilbao...

—Quins? Els recipients?

—Àngela Maria! És precis que el XUT! vagi a l'estació i se sumi a l'arribada. Serà una manifestació d'entusiasme. Apa!

I vaig anar a l'estació. Feia un fred que pelava. Com a bon reporter, vaig cercar cares conegudes per apuntar noms en el carnet. (Fins gastem carnet. Que grans que som!) Res: no vaig veure a ningú. En Cunitu Boix, tres socis de número i un bonic *sobretudo* pelut, dins del qual hi havia en Nogareda. Res més.

Sento un xiulet, després un altre, i un altre. «Ja són aquí!», penso. Corro cap on xiulen. No eren ells. Era el ràpid de Mollet que acabava d'arribar. Vatuà! El fred augmentava que era un *contento* i en Noga sols treia el nas.

Se sent un altre xiulet. Ara sí que és l'express! Preparo el llapis i m'hi acosto.

Jo prou mirava, però no veia a cap *azul-grana*. Si hauran baixat a Sans? Que és estrany! Ja amb prou feines quedava ningú i jo fet un enze. «No; no deuen venir. Se'n deuen donar vergonya!», vaig pensar. I lo mateix devia pensar en Cunitu, perquè se n'anava amb un capellà, i en Noga, que desfilava amb un *baturro*, i en Torres Ullastres, que tocava el dos amb una senyora velleta.

—Escolteu, bon home! —vaig preguntar a un camàlic que, tot atrafegat, va passar pel meu costat.—Es aquest, oi, el tren de Madrid?

—Xist! —em va fer. —Calla, per Déu!

—Eh? Tu?

—Sí. Muixoni!...

Era en Sami. Anava *camuflajat*. Llavors vaig comprendre-ho tot. Venien d'*acònit*. Tenien canguis... El capellà era en Platko. El *baturro*, en Sancho. La velleta, en Torralba...

—I doncs, noi, què ha sigut allò?

—Veuràs. Plovia, saps? Hi havia fang. Jo, tenia un *uñero*. En Martí, tenia *emulsión*. L'Alcàntara estava en plena digestió. En Platko tenia dues papes...

—Però... sis!

—Pst! Més va patir Nostre

Senyor. Què et sembla: ens donaran la llauna?

—Noi, no ho sé. Sis!

—Sis! —féu un vailet que s'apropà.

—Noi! Que vols rebre?

—Sis servit...

I li entregà un paper. L'*pseudo-camàlic* el llegí i llençà un *epileto*. Desaparegué...

I vet aquí explicada la grandiosa arribada de l'equip guanyador de l'«Sparta» i de l'«Slàvia»... Feia fred... Plovisquejava.

Carta oberta a "La Jornada Deportiva"

«Gràcies a una denúncia presentada invocant la Llei del descans dominical per a la Premsa, els periòdics esportius no poden sortir els dilluns fins a les set de la tarda.

D'aquesta manera *La Jornada Deportiva*, amb dues tristes màquines de compondre i amb una rotativa de saldo, pot sortir els dilluns a la mateixa hora que els altres periòdics.

Però ahir a la tarda *La Jornada Deportiva*, burlant la Llei del descans dominical, edità un cartell que va fixar a diversos quioscos, donant compte del resultat del match celebrat a Sevilla.

La moralitat comercial de certes publicacions d'esport és digna pariona de la seva moralitat esportiva.»

(De *La Publicitat* (Edició Setmanal d'Esports), del dilluns, dia 17 de desembre.)

Compañeros, salud:

Nosotros, los chutereros del XUT!, en estos históricos momentos nos dirigimos a vosotros, los apóstoles, mártires y demás ingredientes del deporte catalán.

La indignación que nos ha causado la nota de *La Publicitat* no hay frases para describirla; sólo para que os hagáis cargo os diremos que Dova, antes de terminar de leerla, se mordió un ojo, de ira.

Por esto, después de haber tomado dos dobles de sidral cada uno que nos pagó el Amo, que no sabía lo que se hacía al enterarse de la *desfaches* de los de *La Publi*.

Nos ofrecemos a vosotros en

todo y por todo, y os aconsejamos que no hagáis como él: «Agua que no has de beber...», sino que debéis armar camorra y publicar una serie de artículos para demostrar lo contrario. Esto sí, os rogamos que sean de Corbinos, que los aprovechemos para poder coger el sueño con relativa facilidad; además debe de haber un duelo, pero a muerte. A nosotros, si nos hubiesen dicho que teníamos una rotativa de saldo, ya los hubiésemos esmicolado. ¿El XUT! un rotativo de saldo? ¡Y sale los jueves! ¡Ca! ¡De ninguna manera!

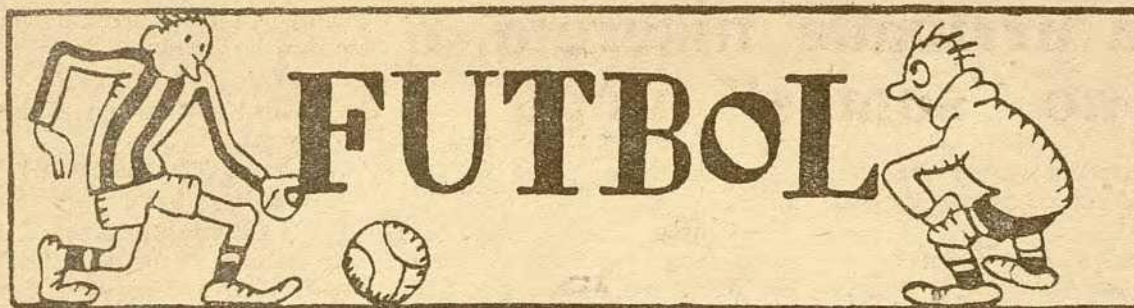
Además, máquinas de componer tristes. Pero, ¿por qué no les hacéis pesigüellas? De todas maneras, leyéndoles un CALENDARI DEL «XUT!», ya las haréis reir y no os lo podrán volver a decir.

Y luego, meterse con lo que se meten, ¿a dónde se ha visto? Nada, nada; esto no se arregla sino con un duelo, un duelo deportivo; por ejemplo, un *match* de boxeo, a diez *rounds* de tres minutos, entre Millá-Bernadas. ¡El despiporren! Con la entrada ya habría para comprar otra rotativa.

Si la idea hace, ya encargaremos al «Mosso encarregat de la cacera de puces» que busque una bolsa.

Entretanto, mandar.

LA REDACCIÓN

S. C. Vasas F. C. Barcelona

Després de minucios estudi sobre les qualitats d'aquesta espècie d'equip que va servir-nos el «Barça» com a preludi d'«Spartas», «Slàvies» i «M. T. Kas», que ens serveix durant aquestes festes, que de pas els hi desitgem molt felices *con gozo y prosperidad*, després, com hem dit al començament d'aquestes disqui-

amb en Platko a la porta i en Blanco i tot. I allò va ésser el fer xirinola de la fina. Entre l'aire, que semblava que guanyés un «cross», i les vint-i-dues pepes que trasbalsaven la pilota a l'hemiciclo, ens vàrem fer un tip de riure que ni amb «La venganza de don Mendo».

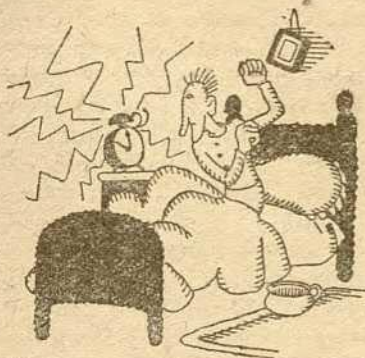
Els del «Vasas» varen ficar-ne un. I el «Barça» se'n va ficar un altre. Sembla que a la mitja part el capità de lladres de l'equip va recitar una dècima al senyor Cardona que començava així:

En Cardona, tot eternit, li va donar deu milions de corones (deu cèntims) i va pregar a un noi et ros que feia de defensa venturera que, si ho veia malament, fiqués un gol a en Platko. Seria l'aguinaldo.

Pel demés, no calia venir de tan lluny per quedar tan malament. Amb en Cros a ratets i el «Martinenc» ja en tenim prou per veure coses dolentes.

Alanta... VASAS!

QUIROVA

—Tot just ara que somniava que fèiem un gol!

«Yo que todo el año jugo allá en Hungría al foot-ball y hago como aquel que hace aunque quedo siempre mal; yo que un siete a dos recibo con paciencia y sin chillar y sin armar enrenuevos, que es cuanto hay que desear, en día tan señalado y para no quedar mal, le felicito las Pascuas, las Pascuas de Navidad.»

Europa - Sz. A. K.

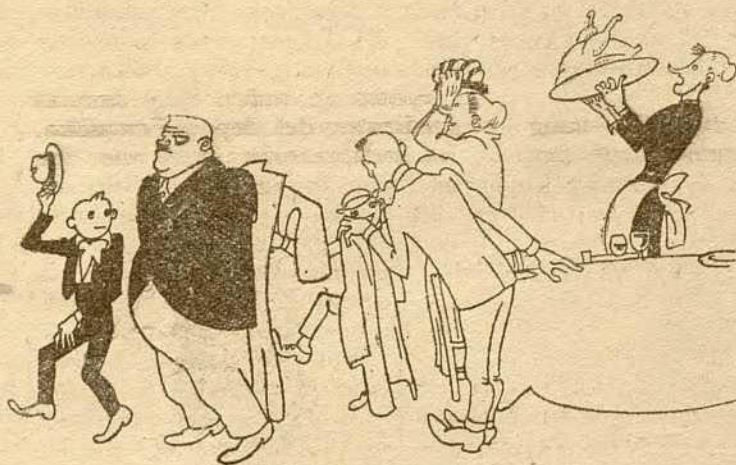
De la *reprise* de l'«Europa» amb el «Szombatheley», quasi que ja no val la pena ni de parlar-ne.

Avui dia, el temps, com la ciència—paraules d'un tal Terpsicore, —adelanten que és un horror.

Del que va passar el dissabte i el diumenge al camp de l'«Eu-

sicions, de minucios i sever estudi, hem arribat a la conclusió de què lo millor que té l'equip és el nom. Un nom millor no l'hi hauria pogut trobar la millor llevadora del món. «Vasas» es diu l'equip i el nom li escau com fet a mida.

El primer partit va finir amb un 7 a 2 molt ros i a favor del «Barcelona». Però els senyors de la Directiva, que totes se les pensen, van decidir que no valia la pena de no fer el «ridi», i al següent dia ens posen el reserva

EL DIA DE NADAL

—Però, senyorets, que no volen menjar-se el gall?

—No podem, filla, no podem, que el partit comença a dos quarts de tres.

ropa», quasi quasi ni els mateixos protagonistes se'n recorden. Així, doncs, quina necessitat hi ha d'entretenir-los amb més consideracions? Per què tornar a repetir allò que ja ha dit tota la premsa *conscient* (i ca!), de què el primer partit va acabar 5 a 3 i el segon 2 a 1, a favor dels *chicos de Cros*, que diuen els de Bilbao, únicament i exclusivament per fer empipar a en Matas?

Així, quedem amb què qui temps passa anys empeny, i que el dia que sàpiga el que passarà diumenge i dimarts vinents a Sant Mamés, ja els en parlaré. Ara que, com que el nostre servei radio-telepàtic, que és l'únic que té descompte i bonificació de l'Estat per ésser el primer i darrer instal·lat, ens fa figa tot sovint; però, així i tot, poden pujar-hi de peus que la ressenya de dijous que ve serà la més *veraz e imparcial de cuantas se publicuen*. Per algo som sidralistes, què carat!

QUICOFF-PLONGEON

Sparta, de Praga F. C. Barcelona

Ens descobrim i proclamem sense *ismes* de cap mena, ni recordant passades actuacions, que la victòria obtinguda pel «Barça» és de les que passen a la posteritat i de les que acrediten un específic.

Feia temps que ens dalfem per presenciar un encontre que remogués els nostres adormits entusiasmes, fent-nos botar de la cadira com esperitats, i amb la vinguda de l'«Sparta» ho hem conseguit.

Quan en Kada féu ofrena a l'Alcàntara d'aquell gerro de *baccarrat*, i aquest li correspongué amb una figura que semblava l'estàtua de la llibertat il·luminant una pilota, creguérem que anaven a ballar una americana d'obsequis; però al xiular Mr. Watson i veure amb la fe amb què s'escometien, respiràrem satisfets, pressentint una lluita masclé.

Fins en Torralba, el supervi-

vent dels voluntaris de la guerra d'Àfrica, trobà energies insospitades per a fer la guitza als txeco-slovacs.

En Sancho, ressentint-se en-

—Escolti: que vaig bé per anar al camp del «Barça» a veure l'«Sparta»?

—Psh! No li faria cap nosa un salva-vides!

cara de la cama dreta, no pogué gambar el que era necessari i rebé més trompades que la pilota.

El domini anà repartit, sovintejant, però, més els moments de perill davant de la porta dels forasters que davant de la nostra.

La davantera del «Barça» portava de timoner a l'Alcàntara i de contramestre en Martí, ajudant-los amb gran eficàcia en Piera. En Martí féu un gol de bullit el primer dia i un de clàs-

sic el segon, i l'Alcàntara el segon dia es va dignar ficar-ne un que, si el porter hagués tingut la mala pensada d'aturar-lo, a hores d'ara a Txeco-slovàquia hi hauria un difunt.

En Sami va fer comèdia, drama i sainet; malabarisme, salts mortals i contraccions; capbuccons, tombarelles i vols de pardal; però tot plegat va servir-li per a no tocar pilota en dos dies. Això, sí: va estar genial.

La parella Planas-Surroca va actuar amb encert, però el segon es permeté unes llibertats que en un camp neutral podien costar-li un parell de dies de llit.

En Carulla, el primer dia fou l'heroi del partit i el segon va parar un gol davant de la porta que mereix un bust com el d'en Gamper al mig del camp.

L'Aparici, si no hagués tingut por, hauria jugat més del que va jugar, però tenia pànic i això féu que, com aquell que bada, no s'emboqués allà on hi havia perill d'una carícia.

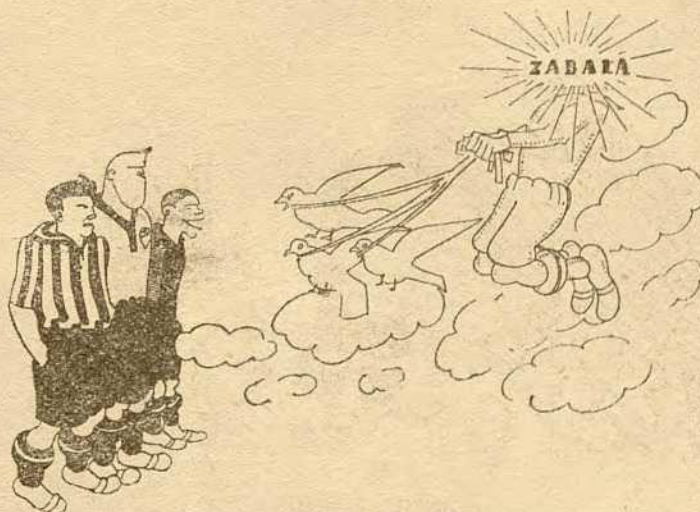
En Platko, molt bé, gràcies, i va guardar la porta com un porter de presa.

Per l'«Sparta» es distingiren en Kada i la defensa; els altres anaven una mica destarotats.

El reflí estigué insuperable, fresc i enèrgic alhora, i el públic quasibé no el coneixíem.

Vet aquí unes festes aprofitades.

X.

«El futbol no tiene entrañas, o el delirio de tres mártires»

HOCKEY

Match internacional

FAMILIA SATRUSTEGUI CONTRA FRANÇA

Madrid, ahir, 12'00.—La Federació Espanyola d'Hockey, reunida en consell de família, ha acordat substituir el *match* Espanya-França, que devia celebrar-se el dia 8 de gener vinent, a París, per un partit que, amb el mateix nom i el mateix dia que el que estava anunciat, jugaran els representants de la família Satrustegui contra els seleccionats de la veïna República.

L'equip que jugarà contra França és el següent: Isamat, L. Satrustegui, J. Satrustegui, Urquijo Satrustegui, J. Satrustegui, M. Satrustegui, R. Satrustegui, F. Satrustegui, don Patrici de Satrustegui, J. M. Satrustegui i Giró.

La composició de l'equip, a l'ésser coneguda pels *hockeymen* de Barcelona, ha causat una forta impressió, per la insospitada inclusió de l'Isamat i en Giró, que no formen part de la cèlebre família, sobretot tenint en compte que encara hi ha en ella algun brau que podria substituir-los.

Per la nostra part, hem pogut esbrinar els motius d'aquesta extraordinària feta, el coneixement dels quals creiem que

calmarà la natural ansietat dels aficionats barcelonins.

L'Isamat, porter a l'equip nacional l'any passat, continua en ell, degut a què no ha sigut possible trobar cap senyor Satrustegui que hagi volgut rebaixar-se a fer de porter als demés de la família. I quant a en Giró, sembla que deu el seu lloc a l'equip a què don Patrici de Satrustegui ha tingut en compte que un germà d'en Giró va quedar pitjor que ell a la cursa «Penya Rhin», lo qual va ésser molt ben vist, i ha motivat comentaris molt favorables a en Giró en les converses familiars de sobretaula.

Creiem amb això deixar satisfeta una vegada més la curiositat dels nostres llegidors i ens n'apuntem tres per haver sigut el primer rotatiu que ha donat la notícia.

Les sabates d'en Sami

A les oficines del «Barça», a l'endemà de la sortida dels onze jugadors cap a Bilbao, es rebé el següent telegrama:

«Sami sin zapatos no podrá jugar mañana. Pies resentiríanse. Pensar en zapatos con suela. —Cardona.»

Vostès segurament diran: per què no en compraven unes a Bilbao? Però han de tenir en compte que el «Barça» fa estal-

vis i no vol malgastar ni un cèntim en va.

Un mosso corregué a cercar les sabates d'en Sami i en féu un paquet. El paquet no va agradar; el tornà a fer un altre senyor, que de fer paquets hi entén tant com nosaltres. Però el paquet tampoc anà a l'hora. Llavors, en Noga en persona es veié obligat a fer un paquet com un dependent d'una confiteria, i ell, aquell senyor i el mosso, amb tota cura anaren a facturar-lo per Bilbao.

Ara, que nosaltres no acabem d'entendre els estalvis, o, sinó, vegi's:

Telegrama	3'75
Facturació	6'20
Cotxe per anar a facturar.	7'45

Total. 17'40

Unes sabates noves de futbol vénen a costar una cosa així, i, fet i fet, a Bilbao deuen ésser tan bones com aquí.

...Es clar que si les arriben a comprar a Bilbao, haurien dit que en Sami ho havia fet tan malament perquè li havien donat unes sabates embruixades.

El calendari de XUT! per a 1924

no s'ha exhaurit. Resten encara 17 exemplars per vendre. Si a la sortida del número vinent els disset aficionats a futbol a qui corresponen aquests números no s'han afanyat a comprar-los, publicarem la seva vida privada, per entreteniment i esbarjo dels llegidors del XUT!

A beber, a beber y a apurar las copas de sidral, y a adquirir y a comprar l'Alma-
[nac
del XUT!, que es piramidal!

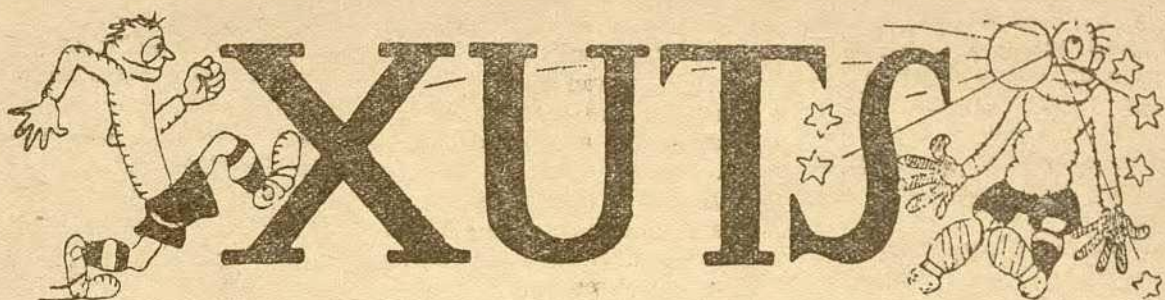
Grandes rebajas! Monstruosa liquidación por reformas en el local! Lo nunca visto! Quere-mos arruinarnos! Nuestros precios no admiten competencias!

Antes, 75 céntimos. Ahora, 3 reales!

PORTER MODEL

—Un moment que sóc fora de la porteria, i ja tinc d'escombrar!

Mr. Watson s'ha imposat. Quan *pitava* un *faut* a en Carulla, en Casterlenas, en Cruella, en Torrents i en Lloveras tremolaven i pensaven:

—Ara rebrà! Ara rebrà!

Però Mr. Watson no va rebre, ans al contrari es féu mereixedor de nombrosos aplaudiments.

Es el que deia en Cruella:

—Si fos de Sans, ja l'atunyinarien, ja!

El que pot el despit!

L'«athletic», de Bilbao, ha sigut derrotat per l'«Slàvia» per 9 gols a 2. El mateix «Athletic» va guanyar al «Barça» per 6 a 0.

Si nosaltres fóssim tenedors de llibres o algebraics, asseguràrem que l'«Slàvia» guanyarà al «Barça» per 15 a 0; però com que som sidralistes, creiem amb una victòria dels d'en Cardona.

Per més malediccions que els tirin des de Bilbao.

En el nostre «Fortpienc» ha estat a punt d'haver-hi un conflicte, *únic* en su classe.

Les sòcies, que són unes sòcies que Déu n'hi dó, volien donar un cop de sòcies (no sempre han d'ésser d'Estat) i treure la Junta.

Per què?

Molt senzill: perquè diuen que el porter que tenen, amb tot i ésser de la *villa del oso*, no els és simpàtic, i el volien treure.

Ara figurin-se vostès que això hagués passat i que les sòcies dels altres clubs volguessin fer el mateix. El caos! Ens quedariem sols amb en Zamora, en Sami i en Julià, que ja tenen la paròquia feta.

En Quirova a en Quicoff:

—Aquests vénen de Praga?

—No, senyor. Vénen de gorra. (Tots els acompanyants de l'«Sparta» duïen gorra.)

Després d'això, en Quicoff va donar *pasta* a l'Amo, i avui el pobre Quirova està tancat en una casa de *dementes*. Ves qui ho tenia de dir! Tan bon xicot que era i va acabar fent xistos.

Un operador d'una casa de pel·lícules de Txecoslovàquia va retratar als deu mil socis, per a fer-ne una postal de cada un, i vendre-les al preu de deu cèntims.

No hi havia dret a què sempre fossin els jugadors els retratats! Els socis també tenen dret a la popularitat!

Amb el temps entara els faran un *busto* a cada un.

Els ciclistes i els boxejadors estan d'enhorabona. Aviat, molt aviat, en les pàgines del XUT! hi tindrà cabuda la mandanga dels que caminen amb dues rodes i dels que s'esbatussen enguantats. N'hi haurà per llogar-hi cadires.

Fins ara sabíem que teníem enemics. Però ara també tenim enemigues; és a dir, ja no ens falta res. La culpa és d'aquell conte del nostre Calendari, de la confessió de Mossèn Lluís.

El pobre Quicoff es pensava que era una fantasia d'en Dova, i si es descuida li toca el rebre; la protagonista li volia pegar, diumenge, al sortir del *terro*s.

Nada, nada; continuarem vivint d'*ancògnit* i ens canviarem el nom, per si decàs.

El públic «barceloní» ha estat a l'alçària de les circumstàncies aquests últims partits. No és co-

sa, a pesar de tot, d'entusiasmar-nos gaire, perquè s'ha donat el cas de què sempre hem guanyat i que no hi ha hagut cap interès especial en tocar a en Samitier per cap «espartà».

I afegeixin que aquest i en Surroca varen dedicar-se a fer totes les «porcadetes» imaginables, i ara diguin vostès si no hi havia motiu per estar satisfets!

El «Vasas» ha contractat un partit amb el «Fortpienc». El nostre amic senyor Giralt ho ha fet per demostrar que és una injustícia palesa i evident el què un equip de la categoria de l'«Avant Fortpienc» estigui classificat a l'agrupació «K» de la tercera categoria. I ca! Que classifiquin així als del reserva del «Barça», encara encara, però al nostre «Fortpienc»!...

Mai!!

Després de veure la qualitat d'objectes que es varen regalar els del «Barça» i de l'«Sparta» al començar el primer partit, sabem que al dia següent, en el partit amistós jugat entre el «Matafaluga F. C.» i el «R. Tòtila S. C.», es varen canviar entre els distingits capitans un joliu gall dindi i una lliura de tramusos.

Aquest àrbitre britànic que han portat de la mateixa Anglaterra per arbitrar els partits de *campionat continental*, dels quals resulta que som camps del continent, és un respectabilíssim paveró. Ens agrada la serietat, l'energia i fins la infal·libilitat; però, cavallers, la paveria ens molesta.

Aquell posat de «a mi no me la fums» que tenia cada vegada que tocava un *gems*, ens corse-

cava. Si arriba a fer allò el nostre Casterlenas o el beneplàcid Cruella o el rotatiu Torrents, a aquestes hores hauríem rigut més!... Però, fillets, fer venir un mister de Liverpool, per després prendre'l a broma, és massa llatinitisme.

Ara, que allò d'aquell penal al segon partit no l'hi perdonem ni amb anglès ni amb xinès. Almenys, un *free-kick*.

Els onze mil, en Dova i en Quirova protesten rabiosament.

Vostè no ha comprat l'Almanach del XUT!?

Doncs, compri'l. Després del xut d'en Martí no s'ha trobat res més encertat. Paraula.

Vàrem dir que en Saprisa portava el cabell a «lo Cros». Diu en Saprisa que només ho porta així perquè feia dies que no enraonàvem d'ell i es dalia per veure's al XUT! fos com fos. Ja hi és.

Ara, que també sabem que diu que el davanter-centre de l'equip nacional serà ell l'any que ve i que no hi valen Crosos ni Samiters.

I això ho trobem un xiquet paveria. Paveria fula.

En Cros tornà a estar en forma als partits amb el «Szombately».

Felicitem a en Matas i a les nenes de Gràcia, i a en Quicoff, que ja havia agafat l'escarlatina, d'engúnia i de neguit.

Ara, el que no està en forma és en Julià. I això de què en Julià perdi la forma és lo més horrorós que li pot passar a l'«Europa». Si això passés, pot començar a pensar què farà del camp, d'en Bordoy i d'en Caballé. S'imposava la pública subhasta.

Però Déu no ho voldrà i en Julià tornarà a lluir la forma. Ja ho veuran.

En Surroca va fer ell tot sol més *fauts* que tots vint-i-un jugadors restants, plegats.

Sembla mentida que en Surroca sigui tan brut, que fins arriba a empipar a tota la tribuna del «Barça».

Vés amb compte, Surroca, que en Garrobé té interès en veure's al teu lloc, i tu avui ja no engresques. *Te veo y no te veo*.

Al finir el partit amb l'«Sparta» amb un dos a u molt ros, un «espartà» va perseguir a en Piera, amb intenció de menjar-se'l, segons pensem. En Piera va fer la gran guillada i l'«espartà» es va desfogar amb un acomodador del camp.

Aquests «espartans» són tan meridionals com nosaltres, malgrat ésser tan rossos i tenir aquell posat de *niño mimado* que tenen tots ells.

Recomanem al públic conscient i «barcelonista» que es fixi ben bé amb l'Alcàntara, car assegurariem que és la última temporada que podrà fruir del joc del capità.

No sabem per què, però ens volta pel magí.

I *malo* quan a nosaltres ens volta quelcom.

En Kada és lo millor que té l'«Sparta».

La davantera, lo pitjor.

Suposem que, per aquesta vegada, coincidirem amb l'«Spectator».

IMPRENTA COSTA: CARRER NOU, 46.—BARCELONA

FUTBOL

A les 2'45 tarda

CAMP DE LES CORTS

Dies 30 Desembre i 1er de Gener

S. C. SLAVIA DE PRAGA

Dies 6 i 7 de Gener

M. T. K. DE BUDAPEST

CONTRA

F. C. BARCELONA

Arbitre Mr. W. Boas, del Col·legi Holandès d'Arbitres

1929
1930
1931